

cenému čtenáři ani dosti pochopitelným. V takových případech bude tvořiti stručný výkaz legitimace opravujícího nezbytnou součástí opravy. Tak se má věc i v souzeném případě. Z článku, jehož opravy se JUDr. T. domáhá, lze sice seznati, že článek čelí též proti třetí osobě, nelze však z něho každému jasně postřehnouti, že by touto osobou byl právě JUDr. T. Bylo tedy nejen účelno, nýbrž i nutno k porozumnění věci, by oprava obsahovala i stručný výkaz legitimace opravující Dr. T-a k opravě. V případech takového rázu byl by zřejmě porušen účel, jež tisková oprava podle zákona má, kdyby se pokládalo uvedení legitimace opravujícího v doslovu opravy za překročení mezí, jež jsou obsahu opravy zákonem vytčeny. Není proto správným názor rozsudku, že v opravě obsažené tvrzení Dr. T-a, že se článek dotýká jeho, poněvadž jest právním zástupcem okresní nemocenské pokladny v Č. B., není v souvislosti s opravovaným článkem, a má-li rozsudek za to, že i z tohoto důvodu byl odpovědný redaktor oprávněn odepřítí uveřejnění opravy, spočívá názor ten na právně mylném výkladu § 19, pokud se týče 21 tisk. zákona. Bylo proto zmateční stížnosti generální prokuratury podle § 33 tr. ř. vyhověti a podle §§ 292 a 479 tr. ř. uznati, jak se stalo.

### Čís. 3223.

**»Chamtivostí« (§ 491 tr. zák.) jest nezřízená žádost po penězích a po majetkovém prospěchu, lakotné bažení po rozmnožení majetku, které nepřihlíží ke kvalitě prostředků, jimiž má býti dosaženo tohoto účelu. Nespadá sem však výrok, že »někdo nemá dosti na svém majetku«.**

**Předpis § 267 tr. zák. vztahuje se nejen na souběh reální, nýbrž i na souběh ideální.**

(Rozh. ze dne 12. července 1928, Zm II 168/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu ve Žďánicích ze dne 15. prosince 1926, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti cti podle § 491 tr. zák., spáchaným tím, že slovy: »dále bych prosil Z. školní výbor, by řádně prozkoumal restrikce zákona a uznal, zdali nemůže p. uč. B. býti při tom živ, dostane-li z pole 30.000 Kč pachtovného, kromě toho, co strží z těch polí, co si sám obdělá«, obsaženými v podání zaslaném dne 17. dubna 1926 zemskému školnímu výboru v B., neuváděje určitých skutků, křivě vinil soukromého obžalobce Ludvíka B-u z opovržlivého smýšlení — byl porušen zákon v ustanovení § 491 tr. zák.; rozsudek se v tomto výroku, ponechávajíc výrok odsuzující pro přestupek podle § 488 tr. zák. a výrok o nákladech trestního řízení netknutým, dále ve výroku o trestu a v souvisejícím výroku, že se zamítá návrh na povolení podmíněného odkladu výkonu trestu, zrušuje, a obžalovaný se podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostňuje z obžaloby pro přestupek podle § 491 tr. zák. Pokud zmateční stížnost generální prokura-

tury navrhla, by dále bylo uznáno právem, že i použitím § 267 tr. zák. při výměře trestu byl porušen zákon v ustanovení § 267 tr. zák., se jí nevyhovuje.

### D ů v o d y:

Zemskému školnímu výboru v B. byl zaslán dopis, datovaný ve V. dne 14. ledna 1926, podepsaný jménem František L., podaný na poštu v K. dne 17. dubna 1926 tohoto obsahu: »U nás ve školním výboře se vystupuje stranicky, provádějí se politické boje, které končí se ztrátou celé obce. Hlavním podnikatelem jest p. učitel L. B., který se spojil s p. farářem a vše jest v jejich. P. učitel B. dělá s p. farářem tajné schůzky a tam předem o všem jednají, také pomůcka jejich je starosta, který jim předem o všem sdělí a tak se jim to daří. Jelikož věci se zde dějí hrozné, prosím zem. škol. výbor, by přísně proti tomuto darebáctví v nejkratší době zakročil a novou školu postaviti nařídil. Dále bych prosil Z. škol. výbor, aby řádně prozkoumal restrikce zákona a uznal, zdali nemůže p. uč. B. býti při tom živ, dostane-li z pole 30.000 Kč pachtovního, kromě toho co strží z těch polí co si sám obdělá.« Jako pisatel dopisu byl vypátrán Jaroslav J.; učitel B. podal na něho soukromou obžalobu pro urážku na cti, spáchanou oním obsahem dopisu, a obviněný Jaroslav J. byl po provedeném přelíčení rozsudkem okresního soudu ve Ždánicích ze dne 15. prosince 1926 uznán vinným: a) přestupkem proti bezpečnosti cti podle § 488 tr. zák. spáchaným slovy: »U nás ve školním výboře . . . . . až . . . . . proti tomuto darebáctví v nejkratší době zakročil«, b) přestupkem proti bezpečnosti cti podle § 491 tr. zák. spáchaným slovy: »Dále bych prosil . . . . . až . . . . . co si sám obdělá«, a odsouzen podle § 493 tr. zák. za použití § 266 tr. zák. a s ohledem na § 267 tr. zák. do vězení na čtyři týdny; návrhu na povolení podmíněného odkladu výkonu trestu nebylo vyhověno. Rozsudek vešel v moc práva, an obviněný vzal ohlášené odvolání zpět. Výrokem pod b) byl porušen zákon v ustanovení § 491 tr. zák. Rozsudek podřaduje obsah dopisu ve výroku pod b) uvedený pod ustanovení § 491 tr. zák. a uvádí v důvodech, že výzva, aby zemský školní výbor uznal, že soukromý obžalobce má dosti prostředků k živobytí, má za podklad obviňování z chamtivosti, že totiž obžalobce nemá dosti na svém majetku, tedy z opovržlivého smýšlení. Podřadění pozastavené věty pod ustanovení § 491 tr. zák. jest právně mylné, chybujíc v tom, že v ní shledává obviňování z opovržlivého smýšlení, správněji řečeno z opovržlivé vlastnosti, chamtivosti. Nejde tu o výklad smyslu pozastavené věty, jenž jako skutkové zjištění přísluší výhradně soudu nalézacímu, nýbrž o nesprávné právní posouzení, pokud spatřuje v ní rozsudek obviňování z opovržlivého smýšlení, »z chamtivosti, že totiž soukromý obžalobce nemá dosti na svém majetku«. »Chamtivostí«, jež by ovšem nasvědčovala opovržlivému smýšlení, není — jak rozsudek za to má, — když »někdo nemá dosti na svém majetku«, neboť pak by každá snaha rozmnožiti životní důchod nebo spořivostí nabýti hmotného blahobytu, musila býti nazvána chamtivostí.

Touto vlastností lze označiti toliko nezřízenou žádost po penězích a po majetkovém prospěchu, lakotné bažení po rozmnožení majetku, které nepřihlíží ke kvalitě prostředků, jimiž má býti účelu toho dosaženo. Než takové výtky rozsudek v pozastavené větě dopisu neshledává. Pochybil proto nalézací soud, když pro svůj nesprávný výklad slova »chamtivost« podřadil obsah dopisu ve výroku pod b) uvedeném pod ustanovení § 491 tr. zák.

Nalézací soud nepochybil však v tom, když se svého stanoviska použil při výměře trestu § 267 tr. zák., jak mu zmateční stížnost generální prokuratury vytýká. Neboť nehledíc k tomu, že § 267 tr. zák. nerozlišuje mezi souběhem reálním a ideálním, takže by jeho použití i v případě tohoto bylo odůvodněným, sestával čin obžalovanému za vinu kladený ze dvou samostatných útoků a jde tedy o dva trestné činy reálně se sbíhající, jimiž bylo prý soukromému obžalobci Ludvíku B-ovi ublíženo na cti. Použitím § 267 tr. zák. nebyl tedy porušen zákon v onom ustanovení. Zmateční stížnosti generální prokuratury podle § 33 tr. ř. bylo proto jen částečně vyhověti a podle § 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

### Čís. 3224.

Souhlas sněmovny k trestnímu stíhání jejího člena vztahuje se na konkrétní skutek, nikoliv na určitou jeho právní kvalifikaci, leč že by sněmovna dala svolení ku stíhání výslovně jen s omezením na určitou kvalifikaci. Prosté označení právní kvalifikace skutku, pro nějž byl obžalovaný vydán, jest však pro obžalobce a trestní soud nerozhodným a nezávazným.

»Ublížením na těle« po rozumu § 153 tr. zák. jest jakékoliv porušení tělesné neporušenosti, které obecná mluva podřaduje pod tento pojem. Spadá sem zarudlost tváře z úderu, jež byla znatelnou ještě po několika hodinách po úderu a byla spojena s bolestivostí, která trvala, byť i v nepatrné míře, ještě následujícího dne.

Subjektivní skutková podstata podle § 153 tr. zák.

(Rozh. ze dne 14. července 1928, Zm I 768/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 10. listopadu 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením podle § 312 tr. zák., vyhověl však zmateční stížnosti státního zastupitelství do téhož rozsudku, pokud jím byl obžalovaný, byv obžalován pro zločin těžkého poškození na těle podle § 153 tr. zák., uznán vinným toliko oním přestupkem, zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu prvé stolice, by ji znova projednal a rozhodl.